

Ansøgninger og andre ligesaa consequent fra-
raade Meddelelse af Bevillinger til Brændeviins-
handel. Dmtrent som det gaaer med Amts-
raadene, gaaer det med andre Myndigheder,
der ere kaldede til at afgive Erklæringer over
disse Sager, saa at til Syvende og sidst bliver
det kun en Sjønssag, støttet paa mere eller
mindre tilforladelige Dplysninger om de fak-
tiske Forhold, om der skal siges Ja eller Nei.
Jeg er fuldkommen overbevist om, at det ærede
Medlem ikke ved, hvad han har anført, vilde
have Noget udtalt om, at man var utilbørligt
vilkaarlig i Benyttelsen af denne Myndighed
med Hensyn til Brændeviinshandelen; men
jeg har dog troet det rigtigst efter de Ord,
der faldt, at meddele de Dplysninger, jeg nu
har givet Thinget.

J. M. Hansen: Jeg er af den samme
Mening som den ærede Minister. Foraaavdi
der virkelig var Stemning mod denne Lov
udenfor, vilde denne ogsaa give sig tilkjende i
denne Forsamling, og jeg troer derfor ogsaa,
at vi roligt kunne lade Forsamlingen dømme
med Hensyn til denne Stemning. Mod det
af mig stillede Forslag har den ærede Mini-
ster gjort to Indvendinger. Den første var
imod den Deel deraf, som gaaer ud paa, at
det skulde være Sogneraadet, der skulde udstede
den Slags Næringsbeviser. Jeg har troet, at
det vilde være rigtigst at gjøre det noget lettere
for Vedkommende at faae dette Næringsbevis,
uden at der derved kunde være mindst Fare
for, at der skulde blive givet saadanne Be-
viser til Folk, der ikke burde have dem.
Efter Loven kan Ingen faae Nærings-
bevis til Brændeviinshandel, medmindre han
forud har Næringsbevis som Kjøbmand eller
Detailist. Han kan altsaa ved dette Nærings-
bevis som Kjøbmand ligeoverfor de Myndig-
heder, der udstede Næringsbevis for Brænde-
viinshandel, bevise, at han har de Egenstaber,
der udtræves for overhovedet at kunne drive
denne Næring, og jeg troer, at, naar han mødte
for Sogneraadet med dette Næringsbevis som
Kjøbmand, og Loven ikke fastsætter Andet, end
at han skal have et saadant, er det dermed
givet, at, naar han præsenterer dette, vil han
ogsaa have Ret til at faae dette særegne Be-

vis til Brændeviinshandel. Men dette er for
mig ikke noget væsentligt Punkt. Jeg har
troet, at, naar mit Forslag om, at Afgiften
skulde tilfalde de Fattiges Kasse, blev vedta-
get, vilde det være en nemmere Forretnings-
gang i det Hele, at Næringsbeviset udstedes
af Sogneraadet, men dette Punkt lægger jeg
ingenombestemt Vægt paa. Dernæst anførte
den ærede Minister, at Halvdelen af disse Af-
gifter nu tilfalde Finantiskassen, og at Finants-
ministeren maalkke kunde have en Deel imod
at give Afkald derpaa. Det kan jo meget
gjerne være. Denne Afgift har jo hidtil ud-
gjort paa det Allernærmeste 50,000 Rbd. om
Aaret, og Beløbet vil blive adskilligt større,
naar denne Lov udkommer. Jeg kan derfor
vel tænke mig, at det kan have nogen
Betydning for Finantserne at give Afkald paa
denne Indtægt, saa at man maa finde sig i,
at Finantsministeren modsætter sig dette. Men
jeg troer paa den anden Side, at allerede
Halvdelen af denne Afgift vil være meget vel-
kommen for de Fattiges Kasser omkring i Lan-
det, og vil kunne gjøre meget til, at disse Kas-
ser mere end hidtil blive istand til: at af-
hjælpe Noget af det, hvorfor man i sin Tid
har oprettet dem. Naar man altsaa ikke kan
faae den hele Afgift, mener jeg, at der dog
vil være vundet ikke lidt ved, at Halvdelen
gaaer i de Fattiges Kasser. For nu at ud-
skyde dette til en nærmere Døftelse her, skal
jeg tage mit Forslag tilbage, forbeholdende mig
til 3die Behandling at omændre det saaledes,
at disse Anter imod samme kunne blive sjer-
nede, og jeg haaber da paa Thingets Bistand
til at sætte det igjennem. Jeg tager saaledes
herved mit Forslag tilbage.

Da Ingen optog det saaledes frafaldne
Forslag, bortfaldt det.

C. Petersen: Ja, jeg kan godt for-
staae, at den ærede Minister kan føle Trang
til at forsvare sin og sine Embedsmænds Stil-
ling i denne Sag, og ligesaa godt kan jeg
forstaae, at det høie Ministerium maa have
sine Grunde til at anbefale den ene og mod-
sætte sig den anden Ansøgning. Naar jeg har
udtalt mig i den Retning, hvort jeg før talte,
saa blev det ingenlunde sagt af Hensyn til,